

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/78/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6718203269
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Podhorová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6718203269.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Podhorovej a členiek senátu JUDr. Anny Snopčokovej a JUDr. Evy Dzuríkovej, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpený Advokátskou kanceláriou Tomáš Kušnir, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, proti žalovanému K. I., nar. XX. XX. XXXX, bytom Q. č. XX, XXX XX Q. C., zastúpený advokátom JUDr. Ľubomírom Ivanom, so sídlom Advokátskej kancelárie Námestie SNP 41, 960 01 Zvolen, o zaplatenie 4.095,03 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 15Csp/28/2018-164 z 13. decembra 2018, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Zvolen č. k. 15Csp/28/2018-164 z 13. decembra 2018 **potvrdzuje.**

II. Žalobca **je povinný** zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu v lehote 3 dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške trov konania.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol žalobu v celom rozsahu, žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Súd prvej inštancie rozhodoval o uplatnenom nároku žalobcu na zaplatenie sumy 4.095,03 Eur s 8,05 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 3.266,20 Eur od 24. 10. 2015 do zaplatenia, a to s poukazom na nárok vyplývajúci zo zmluvy o splátkovom úvere, ktorú uzatvorila so žalovaným Slovenská sporiteľňa, a. s., dňa 31. 01. 2008. Zmluvou o postúpení pohľadávok č. 1237/2015/CE zo dňa 23. 10. 2015 uzavretej medzi Slovenskou sporiteľňou, a. s., ako postupcom a žalobcom, ako postupníkom, postupca postúpil svoju pohľadávku voči žalovanému. Súd prvej inštancie poukázal na ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení k 31. 12. 2015, teda ku dňu postúpenia pohľadávky a zdôraznil, že v danom prípade je rozhodujúcou okolnosťou to, že ide o spotrebiteľský spor, teda pohľadávku banky so spotrebiteľského úveru. Išlo o bankový úver, ktorý bol žalovanému ako dlžníkovi poskytnutý bankou, ktorá podniká na základe povolenia v zmysle § 2 ods. 1 v spojení s ust. § 7 ods. 1 Zákona o bankách. Pretože došlo k postúpeniu pohľadávky z banky na tretí subjekt (žalobcu), aplikoval súd ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách, podľa ktorého, ak je úver splatný v splátkach, má banka právo postúpiť postupníkovi, celú, teda aj nesplatenú časť pohľadávky z úveru za podmienky, že klient nespĺňal riadne a včas čo i len jednu splatnú splátku istiny úveru alebo úroku, alebo ich časť, jeho omeškanie trvá nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, a na zaplatenie omeškanej časti peňažného záväzku bol písomne vyzvaný. Súd označil za hlavný problém v danej veci otázku platnosti, či neplatnosti právneho úkonu postúpenia pohľadávky podľa § 39 Občianskeho zákonníka a dospel k záveru, že neboli splnené podmienky podľa ust. § 92 ods. 2 veta prvá Zákona o bankách, išlo teda o postúpenie v rozpore so zákonom, teda o neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Táto skutočnosť má za následok to, že žalobca neunesol v konaní dôkazné bremeno

ohľadne ním tvrdenej aktívnej vecnej legitímácie v súdnom konaní. Vzhľadom na tento záver sa súd ďalšími skutočnosťami namietanými žalovaným v písomnom odpore a následne v písomnom vyjadrení a na pojednávaní ohľadom splnenia zákonných náležitostí v zmluve o úvere nezaoberal. Súd poukázal na publikované rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 24. 04. 2018 sp. zn. 1Cdo/147/2017 (v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 60), v zmysle ktorého „ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách neupravuje len ochranu bankového tajomstva, ale tiež práv klienta v súvislosti s postúpením pohľadávky. Postúpenie pohľadávky banky, ku ktorému došlo v rozpore s týmto ustanovením, je neplatný právny úkon“. Pretože žalobca nepreukázal aktívnu vecnú legitímáciu v dôsledku neplatného postúpenia pohľadávky pre nesplnenie a preukázanie doručenia písomnej výzvy banky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, súd žalobu ako nedôvodnú zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a úspešnému žalovanému priznal plnú náhradu trov prvoinštančného konania.

2. Proti rozsudku podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie tvrdiac, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

3. K preukázaniu splnenia podmienok podľa ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách tvrdí, že v konaní bolo podľa jeho názoru bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že pred postúpením pohľadávky postupca dodržal všetky podmienky, ktoré mu z uvedeného zákonného ustanovenia vyplývajú, a teda nedošlo k porušeniu bankového tajomstva. V konaní bolo preukázané, že žalovaný bol v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi, nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní (žalovaný bol v nepretržitom omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku najneskôr od mesiaca marec 2014, kedy prestal plniť dojednané splátky úveru riadne a včas, pričom k postúpeniu pohľadávky došlo až dňa 23. 10. 2015). Zároveň bolo preukázané, že žalovaný bol postupcom vyzvaný na úhradu omeškaných splátok, a to aj výzvou zo dňa 30. 09. 2015 označenou ako „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“, ku ktorej žalobca pripojil doručenkú na dôkaz doručenia tejto výzvy žalovanému. Žalobca má za to, že citované zákonné ustanovenie ukladá banke podmienky, ktoré je zo strany banky potrebné splniť, aby sa banka voči svojmu klientovi nedopustila porušenia bankového tajomstva. Pokiaľ dodrží všetky preukázané podmienky, postúpením pohľadávky zo strany banky na inú osobu nedôjde k porušeniu bankového tajomstva. Žalovaný bol v nepretržitom omeškaní, pričom postupca ho na splnenie jeho záväzku opakovane vyzval, preto možno uzavrieť, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Žalobca sa nestotožňuje s právnym názorom súdu, podľa ktorého v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách je na splnenie predpokladov podľa tohto ustanovenia potrebné, aby bol dlžník v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní, pričom táto lehota začína plynúť až po doručení písomnej výzvy banky. Takýto výklad z dikcie ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách nevyplýva. Postup súdu, ktorým si súd „upravil“ zákonné ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách a nad rámec zákona „upravuje“, že omeškanie dlžníka nastáva až dorúčením výzvy banky (v rozpore s ust. § 517 ods. 1 OZ) je aj v priamom rozpore s ústavným princípom trojdelenia moci, na základe ktorého právomoc meniť zákony prináleží len moci zákonodarnej, nie súdnej. Poukazuje v tomto smere na nález Ústavného súdu SR z 22. júna 2017 sp. zn. II.ÚS 796/2016-65: „Právomoc všeobecných súdov vykladať zákony nemožno chápať tak, že by boli oprávnené vykladané ustanovenie zákona fakticky „novelizovať“. Išlo by totiž o porušenie ústavného princípu trojdelenia štátnej moci, z ktorého vyplýva, že právomoc meniť zákony patrí Národnej rade Slovenskej republiky ako orgánu zákonodarnej moci, nie teda súdom.“ K tomu poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Trenčíne č. k. 5Co/351/2017-153 z 24. 05. 2018. Ďalej poukazuje na ust. § 151 ods. 1 Civilného sporového poriadku s tým, že tvrdenia žalobcu, ktoré neboli zo strany žalovaného žiadnym spôsobom spochybnené treba považovať za nesporné. Žalovaný doručenie predmetnej výzvy nespochybnil, preto súd nevykonáva dokazovanie a doručenie výzvy sa považuje za nesporné.

4. K dojednaniu vzájomných práv a povinností zmluvným stranami odchýlne od ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách uviedol, že ust. § 89 ods. 1 Zákona o bankách pripúšťa úpravu vzťahov medzi bankou a klientom odchýlne od ustanovení Zákona o bankách, ust. § 92 ods. 8 nevylúčilo odchýlnu úpravu vzájomných vzťahov. Zmluvné strany si v posudzovanom prípade dohodli otázku postúpenia odchýlne od predmetného zákona v článku I. v bode 5 zmluvy, resp. v bode 19.16 všeobecných obchodných

podmienok. Na základe toho sa žalobca domnieva, že preukázanie splnenia podmienok podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách v konaní potrebné nebolo, žalobca preukázal, že zmluvné strany si vzájomné práva a povinnosti upravili v súdenom prípade odchyľne od ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Žalobca sa teda domnieva, že mu vznikol nárok na úhradu uplatnenej sumy spolu s príslušným úrokom z omeškania. Pokiaľ ide o otázku aktívnej legitímácie žalobcu, túto skutočnosť preukázal žalobca predložením oznámenia o postúpení pohľadávky zo strany postupcu, ako aj zmluvou o postúpení pohľadávok spolu s príslušnou časťou prílohy v zmluve o postúpení pohľadávok. Žalobca navrhol rozsudok zmeniť tak, že odvolací súd žalobe vyhovie v plnom rozsahu, prípadne ho zruší a vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Žalovaný v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu označil odvolanie žalobcu v celom rozsahu za nedôvodné. Nesúhlasil s jeho tvrdením o dodržaní podmienok (postúpenia pohľadávky) a stotožnil sa s tvrdením súdu prvej inštancie majúcej za to, že k splneniu podmienok určených a vyžadovaných Zákonom o bankách nedošlo, nedošlo potom k platnému postúpeniu pohľadávky z právneho predchodcu žalobcu na žalobcu. Navyše nebolo preukázané ani zaslanie výzvy dlžníkovi, v dôsledku čoho súd správne vyhodnotil túto skutočnosť ako nedodržanie podmienky nevyhnutnej na platné postúpenie pohľadávky z právneho predchodcu žalobcu na žalobcu. Žalobca teda nepreukázal doručenie výzvy žalovanému jeho právnym predchodcom, ide o jednu z podmienok posúdenia platnosti postúpenia predmetnej pohľadávky, a preto nemohlo k platnému postúpeniu pohľadávky dôjsť. Žalovaný má za to, že súd prvej inštancie nielenže správne a v súlade so zákonom rozhodol, navyše svoje rozhodnutie aj dostatočne a presvedčivo odôvodnil. Navrhuje preto napadnutý rozsudok potvrdiť a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

6. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej „CSP“), preskúmal vec v medziach daných ust. § 379 a § 380 CSP bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario; napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

7. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

8. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku a konania, ktoré mu predchádzalo spolu s odvolaním a jeho dôvodmi, dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne, za správne a dostačujúce považuje tiež dôvody napadnutého rozsudku.

10. Ako je zrejmé z odôvodnenia napadnutého rozsudku, súd prvej inštancie zamietol žalobu z dôvodu, že žalobca nepreukázal svoju aktívnu vecnú legitímáciu vzhľadom na neplatné postúpenie pohľadávky pre nespĺnenie podmienok a preukázanie doručenia písomnej výzvy banky v zmysle ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Žalobca namietal nesprávne právne posúdenie platnosti postúpenia pohľadávky tvrdiac, že pred postúpením pohľadávky postupca dodržal všetky podmienky, ktoré mu ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách ukladá. Bolo teda preukázané, že žalovaný bol v omeškaní (so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi) nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, tvrdiac, že žalovaný bol v nepretržitom omeškaní najneskôr od mesiaca marec 2014, kedy prestal plniť dojednané splátky riadne a včas. Zároveň bolo preukázané, že bol postupcom vyzvaný na úhradu omeškaných splátok, a to tak aj výzvou zo dňa 30. 09. 2015, pri ktorej postupca pripojil doručenkou preukazujúcu doručenie tejto výzvy žalovanému. Navyše, pokiaľ ide o preukázanie doručenia výzvy zo dňa 09. 09. 2015, túto skutočnosť žalovaný nepoprel, a preto sa v zmysle § 151 ods. 1 CSP považuje toto tvrdenie žalobcu za nesporné.

11. Odvolací súd konštatuje, že z obsahu spisu je zrejmé, že žalobca poukazoval na výzvu svojho právneho predchodcu (banky - Slovenskej sporiteľne, a. s.) zo dňa 09. 09. 2015, ako aj to, že žalobca nedoložil vierohodným dôkazom, že by túto výzvu doručil žalovanému, keďže z obsahu spisu je zrejmé len to, že doručil oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 30. 09. 2015 a aj to prevzal otec žalovaného. Prisvedčiť však treba námietke žalobcu, v zmysle ktorej toto je žalovaným nepopretá skutočnosť (odhliadnuc od vyjadrenia k podanému odvolaniu).

12. Pokiaľ by aj odvolací súd vychádzal z toho, že právny predchodca žalobcu vyzval žalovaného výzvou zo dňa 09. 09. 2015 na plnenie, nemala by táto skutočnosť vplyv na záver súdu prvej inštancie v otázke neplatnosti postúpenia pohľadávky. Konanie v tomto zmysle potom netrpí inou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a súd prvej inštancie vec správne právne posúdil.

13. Odvolací súd považuje za správny záver súdu prvej inštancie, ktorý postúpenie pohľadávky považoval za neplatné pre nesplnenie zákonných podmienok postúpenia pohľadávky v podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Odvolací súd vychádza zo znenia uvedeného zákonného ustanovenia, podľa ktorého klient (dlžník) musí byť celkovo v omeškaní nepretržite viac ako 90 kalendárnych dní od doručenia písomnej výzvy na splnenie záväzku. Slovné spojenie „ak je napriek písomnej výzve banky, alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní, so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke, alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka, alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou („ďalej len postupník“), aj bez súhlasu klienta, „čo treba vykladať tak, že napriek tomu, že banka (pobočka zahraničnej banky) upozorní klienta na omeškanie s platením peňažného záväzku voči nej a klient napriek tomuto upozorneniu (výzve), zotrvá v omeškaní naďalej a to až ďalších 90 kalendárnych dní, môže banka/pobočka zahraničnej banky postúpiť pohľadávku na tretí subjekt (bankový, alebo nebankový). Zmyslom a účelom tohto ustanovenia je umožniť klientovi v dostatočne dlhej lehote splniť omeškaný záväzok pod zo zákona vyplývajúcou hrozbou postúpenia pohľadávky inému subjektu. Aj Najvyšší súd SR v rozsudku sp. zn. 1 Cdo 147/2017 zo dňa 24. 04. 2018 uviedol „uvedené ustanovenie malo banku motivovať k tomu, aby podnikla určité kroky smerujúce k ukončeniu záväzkového vzťahu pri dlhodobom nesplácaní úveru dlžníkom a nemala by len počas celého trvania zmluvy každý mesiac pripisovať na účet dlžníka úroky, poplatky, úroky z omeškania a rôzne iné sankcie, aby sa dlh neustále zvyšoval. Takéto správanie banky nespĺňa požiadavku prístupu s odbornou starostlivosťou, ako to vyplýva zo Zákona o ochrane spotrebiteľa. Nie je v záujme spotrebiteľa, aby po uzavretí úverovej zmluvy s bankou táto kedykoľvek počas trvania záväzkového vzťahu postupovala pohľadávku voči spotrebiteľovi tretej osobe, ktorá napr. nepodlieha dozoru a dohľadu Národnej banky Slovenska. Takéto konanie by sa priecilo účelu a zmyslu Zákona o bankách, keďže poskytovanie úverov a ich správa je špecifickou, osobitne právnym predpisom upravenou činnosťou.“ Ďalej sa v uvedenom rozsudku uvádza „zároveň ďalšími zo Zákona o bankách vyplývajúcimi skutočnosťami (podmienkami) je preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškaní) a následné dlžníkovu nepretržite omeškanie dlhšie ako 90 dní“.

14. Odvolací súd ďalej upozorňuje na to, že v spotrebiteľských vzťahoch sa nemožno odchyliť zmluvným dojednaním ani od dispozitívnych ustanovení zákona, pokiaľ by táto odchyľka bola v neprospech spotrebiteľa (vyplýva to z ust. § 54 ods. 1 Obč. zákonníka). Je preto bez právneho významu riešiť otázku, či ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách je ustanovením dispozitívnym.

15. Aj keď ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách je zaradené v časti upravujúcej bankové tajomstvo, podľa obsahu sa netýka len bankového tajomstva v zmysle úpravy podmienok sprístupnenie neverejných informácií o klientovi tretej osobe, ale aj nadobudnutie pohľadávky a všetkých práv s ňou spojených, čo jednoznačne presahuje inštitút bankového tajomstva. Aj Najvyšší súd SR v uvádzanom rozsudku sp. zn. 1Cdo 147/2017 v odseku 26 uviedol: „aj keď je uvedené ustanovenie § 92 Zákona o bankách systematicky zaradenej do 14 časti právneho predpisu s názvom Bankové tajomstvo, nemožno len na základe tohto zaradenia bez ďalšieho usudzovať, že zákonodarca pri úprave postúpenia pohľadávky bankou na nebankový subjekt mal zámer riešiť výlučne len otázku ne/porušenia bankového tajomstva. Pokiaľ by bolo uvedené cieľom, nič by nebránilo tomu, aby to v znení zákona výslovne uviedol - správanie pravidiel pre postúpenie pohľadávok bánk zo spotrebiteľských úverov a úverov na bývanie podľa osobitného predpisu... podmienky platného postúpenia pohľadávky banky a podmienky možnosti prelomenia bankového tajomstva sa vzájomne nevyklučujú, naopak sa prekrývajú“.

16. Pod pojmom aktívna vecná legitímácia treba rozumieť také hmotnoprávne postavenie žalobcu, z ktorého mu z hmotného práva vyplýva uplatňovaný nárok uplatnený žalobou v sporovom konaní; skúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (to znamená existenciu tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiadna zo strán konania nenamietala. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu vedie vždy k zamietnutiu

jeho žaloby. Aktívnu vecnú legitimáciu v spore je možné nadobudnúť aj postúpením pohľadávky, ktorá je predmetom konania.

17. Pokiaľ teda právny predchodca žalobcu vyzval žalovaného na plnenie výzvou zo dňa 09. 09. 2015, do uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 29. 10. 2015 by neuplynulo 90 kalendárnych dní. Preto v čase jej uzavretia neboli splnené podmienky ustanovené § 92 ods. 8 Zákona o bankách na platné postúpenie pohľadávky, postúpenie pohľadávky je teda neplatné pre rozpor so zákonom v zmysle § 39 Obč. zák., na žalobcu nebola platne prevedená pohľadávka uplatňovaná žalobou v tomto spore, nie je preto nositeľom hmotného práva uplatňovaného žalobou. Súd prvej inštancie preto správne žalobu ako nedôvodnú zamietol pre nedostatok aktívnej vecnej legitimácie žalobcu v konaní.

18. Odvolací súd preskúmal aj závislý výrok rozsudku súdu prvej inštancie týkajúcej sa náhrady trov prvoinštančného konania. Súd rozhodol o tomto nároku vecne správne tak, že žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v celom rozsahu a preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil.

19. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP a uložil neúspešnému žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania z dôvodu jeho plného úspechu v odvolacom konaní.

20. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním senátu odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).